

No més drets sense deure.
No més deure sense dret.
Els drets individuals són imprescriptibles. Legisla-
tions é invariables. •
Legislar la Llibertat hauria presat de garantir-la, és co-
metre atentat contra ella. •
La llibertat propia acaba allí hoit comença la lliber-
tat ajena. És lliure, doncs,
el individu fer tot lo que
no perjudiqui á un altre. •
La caritat, qu'analitza el qui
la fa humiliant al qui la reb,
té d'esser substituïda per la
solidaritat, qu'agermana y
nivella al que la practica. •
Mentres el món no es com-
ponga de sers lliures, igna-
ra i intelligents, no pot haverhi
paú entre la rassa humana.

LA TRAMONTANA
defensa els principis lliber-
tals més avançats, sense
atenyants de cap mena. •
La Tramontana és altament
moralista, tenint per base fon-
damental de la moralitat el
respecte á totas las idees y la
germanidat entre els pobles. •
La Tramontana en política
defensa sempre al més
avançat contra el més reac-
cionari, y acorda la necessitat
d'una gran reforma social
que transformi el modo
de ser del productor, avuy
suptat al capitalisme. •
La Tramontana no està
afiliada á cap partit, servint
els interès general de la
llibertat sense compromissos
ni preocupacions de secta. i.

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

La salut del poble
és la suprema llei

La Tramontana és el periòdic qu'és publica en idioma català
més avançat en idees polítiques, religioses y d'economia social

El Treball és la
primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya, 1 peseta trimestre — Estranger, 2
Las suscripciones se pagan per anticipat

ADMINISTRACIÓ: Carrer de Ponent, n.º 1, 1.er, BARCELONA

Pels pagus s'admeten llibreries del Giro Mútua, lletres de fàcil cobreu
y sellos de 15 cèntims. No s'admeten llibreries especials de periòdics

PREUS DE VENDA

Número solt, y còpims — 30 exemplars, 1 pta.
Surt é lliam parcialment cada dies d'obra

DE JUNIS

Com els passen els uns per la quaresma

Com els passen els altres tot l'any

QUARESMA

Passada la setagallada del Carnestoltes, entrem a la quaresma, període de temps a propòsit, segons la santa mare-iglesia catòlica, però meditar, a la vegada que propi també, sinistre, segons las máximas de l'iglesia referida, pera dedicarlo al dejuni y a l'abstinencia.

Això del meditar em sembla que no es té pas de menístet la quaresma ni cap recomanació de l'iglesia pera ferho, perquè en aquestos temps de falta de festes, jornals curts y necessitats llargas, no hi hà com trobarse carregat de quixalls ó d'obligacions sense tenir prou am que satisfereix, cosa que passa a l'immensa majoria dels espanyols, pera qu'un hom tingui necessitat de meditar, ó es vegi obligat a ferho sense gairra, qu'encare és pitjor, per més que sigui oblidantse del tot de la passió de Cristu per tenir d'ocupar massa el pensament am la propia.

Amb això no ens vingui l'iglesia recomanantnos la meditació per fetes, que si són veritat ja no s'en conta gall ni gallina, perquè massa tenim d'encaparratsnos, quan cau el dia qu'indica y no hi hà un pa a la post pera pagarlo, ó quant tenim feyna y salut, acabas els diners de l'emanada cada dijous y tens la dita amb un ventre fins a las dents. La socra amb el dregue y dugas ciutatats amb el xampió, y pera completar el quadro l'han dit alla abont treballas qu'et busquis feyna per la setmana entrant.

La meditació, doncs, a tot hora, té de ferla el treballador per cosas que l'intentan, per lo qual ben bé que pod deixar corre lo de meditar sobre si els classos am que van clarar a Cristu a la creu avon més ó menos refiat de la punta ó si al ferho els cops de martell van quedar am pus ó an molt de senyal a la cabeta, perquè això, sobre ser tafaneros teològics que no condulen a res, tampoc per saberias ni meditas sobre ellas li aumentarian el jornal ni li donarian feyna citant parat, ni el jornal li farien al, pa ni podria tan sols ferho sense miserables capardenyas.

Y si per un costat de la meditació no es tenim de fer res ni es cosa qu'ens interesi, que en diem de lo de dejunar en certs dias de la quaresma?

L'iglesia catòlica mana dejunar apostos dias en que per entrar a la primavera la sang bull més y necessita con un modo de calmant, partint del principi de que tothom té de poder satisfer las sevas necessitats materials durant el demés temps de l'any, però si el dejuni té de resultar bé en apostos condicions, que en diem del pobre anemic ó raquític, per falta d'aliment ians y suficientes a la seva nutrició, que li surtin am que per aquest temps té de dejunar en tal ó qualz dias a li de que, baix preu de l'ànima, pugui amar una miqüeta millor de cos.

Doncs si primer que se li ocorre a qualsevol és qu'un llog de dejuni, lo que necessitaria recomenar l'iglesia pera qu'expuguesin cumplir las sevas prescripcions quaresmals, es qu'els demés temps de l'any anes tip tothom, y donat ella l'exemple, podria comensar repartint, en llog de benediccions, indulgencias y demés aliment espiritual que no engravia a ningú, pans de crestons, plats d'escudella, bistecs y altres cremonas per aquest estil, procurant que tothom satisfeix las sevas necessitats fet l'any, y llavors, en papel, al venir la quaresma prouquarian dejunar menjant peris de tota mena y d'ous y llet y agras tonterias com aquestas, imitant als qu'arg poden ferho, que llavors seriam tots, encare que fos tenint també de pendre la batalla, que sent d'aquesta manera, ja ningú ni hi diria la patiflota.

De modo y manera, resumint lo qu'acabem de dir, que no cal pas qu'ens vingui l'iglesia a aconsellar recomanantnos la meditació y el dejuni en aquestos dias quaresmals, perquè lo primer be prou que tenim de ferho sense necessitat de recomanacions de ningú, y lo segon massa y requireremassa que de dejunis s'en fan de ferosos a tot temps de l'any pera qu'els desgraciats que dejunan si un plau per forsa, comenlin la hontoria de preocuparse ni ocuparse de lo que sóis serveix per entretenir als que no tenen res més, que fer y tot l'any s'atipan tant

com volen, inclós els dias de quaresma en que, cumplint amb el dejuni tal com els mana l'iglesia, gastan més ella amb un sol ápat dejunant que la familia d'un obrer en tota setmana d'amor tipa.

Si vol, doncs, l'iglesia recomenar els dejunis am més misericordia, y sobre tot am més justicia, dediqui las sevas riquesas y las dels seus partidaris a conseguir un estat social en que pugui menjar tothom lo que necessita, que llavors, quan higiènicament convingui algun dejuni a algu, ja seguirá els seus preceptes, per convenciencia, qu'és lo que convens més a tothom.

DEL PAÍS DE LA CONVICCIÓN

CARTAS D'UN GOVERNEM ALS FIDELS AL IDEAL

Avuy, Fideles meus, ting un compromís envers vosaltros, consignat en el final de la carta anterior, s'ag promette parlarvos de l'expropiació, però ja am la ploma a la mà, penso qu'és necessari encare una preparació que fassi més suggestiu l'assumpte y las conclusions revolucionarias, lo qual consistirà en consignar tot lo concis possible l'estat actual de miseria y riquesa a qui ens han portat vint sigles de cristianisme y un de democracia.

El diari més important de la burgesia inglesa declarava en 1850: «Si l'exportació y l'importació d'Inglaterra y aumenes un 50 per 100, el pauperisme inglés quedaria reduit a zero.»

Gladstone, ministre d'Henda, manifestá el 7 d'Abril de 1864 qu'el total de l'importació y de l'exportació d'Inglaterra en 1863 pujava a 443.055.000 lliuras esterlinas, ó siga tres vegadas més qu'en 1841. A pesar de resultats tan maravellosos cregué necessari fer aquesta lamentació: «Però, no obstant, en els jornals en l'abim de las privacions, en els jornals no aumentats y en, que de cada deu homes non sostenen una lluyta terrible contra la miseria!»

D'aquesta declaració oficial per si sola, si no hi hagues moltíssimas més provas exposadas per la premsa obrera, resulta evident l'impotencia de la burgesia, pera la resolució del problema social, ja qu'am triplic recursos dels demanats, el pauperisme, en una nació tan rica y poderosa com Inglaterra, se expresa per aquesta terrible cifra: 200 per 100!

Carlos Marx, a l'exposarho en el manifest de constitució de l'Internacional, ho generalizava en aquests termes: «Insistim en aquests fetes, perquè Inglaterra es la reina de l'industria y del comerç en Europa, y la representant, efectivament, en el mercat universal.»

Vejam ara alguns d'atos sobre la riquesa internacional:

A Inglaterra las dugas terceras parts del territori pertanyen a 10.000 individus, y els lordes posseeixen 6.240.000 hectáreas, a Escocia 21 propietaris són amos de la tercera part de la terra de la patria, y 1.700 de las non decimas parts a Irlanda, ahont els arrendataris mitens de gana ó són causats per la forsa publica, pera que paguin als arrendataris, successa, poc més ó menos, lo meteix, y en prova d'això aquí va aquest dato: el duc de Sutherland posseeix 530.000 hectáreas. A Londres hi ha districts enters, entre els més rics y aristocrátics, que són de la propietat d'alguns lordes, amos, ademés, d'immensas propietats rurals. El port de Cardiff pertany exclusivament al marqués de Bute. Un sol banquer posseeix 10.000.000 de lliuras esterlinas que li donan una renta anual de 12.000.000 de francs.

A Alemania hi há propietats territorials de 2.000 a 3.000 kilòmetres quadrats de superficie. A Prussia la meytat del territori és de propietaris que posseeixen de 75 a 344 hectáreas. Hi há també en aquest imperi molts milionaris, y pera formar-se una idea del seu numero direm que solament a Prussia n'hi há 3.000.

A Austria-Hungria las dugas terceras parts de la superficie de la patria són posesidas per alguns centenars de propietaris, quals propietats són de 1.000 a 10.000 hectáreas, y els rics jueus de Viena, en accions de ferrocarrils, mines y altres empresas, en fondos de l'Estat y en immobles de tota classe, tenen acaparada tota la riquesa nacional.

A Bohemia hi há un tulano príncep de Schwarzenberg que posseeix la trigésima part de la terra, ó sigan 178.000 hectáreas.

A Russia, ahont l'emancipació del servens deuria haver donat resultats maravellosos, a jutjar pels càlculs de la burgesia liberal, hi há també propietats monstruosas.

A Italia, segons l'estadística de 1884, hi havia 2.608.666 propietaris rurals, dels quals la major part posseian petits trosos de terra, però també hi domina allí la gran propietat: en la provincia de Potenza hi há una heretat de 14.000 hectáreas que constitueix la septuagésima part d'aquella provincia.

A França, distribuïda la propietat territorial en petita, mitjana y gran, la gran propietat es possedidora de més de la tercera part de la terra de la republica. Els ferrocarrils, las mines, las fabricas y els establiments comercials pertanyen a un numero d'accionistas, y la burgesia capitalista va absorbint els petits capitals seguint l'inflexible llei del privilegi.

A Espanya hi há 3.529.660 heretats, de las quals a 720.660 són administradas y cultivadas pels meteixos propietaris, y 800.000 són treballadas per arrendataris y rabassaters, que forman aixís las gentas qu'els seus senyors derrotxan en las grans ciutats. De càlculs fundats en el numero d'habitants considerats per profesions y posició social resulta qu'el 66 per 100 viu desheretat del patrimoni nacional, hi há pagucosos que van tirant com poden, defenstant-se contra l'usura qu'els amensassa de mort, y un curt numero de milionaris que, com per tot arreu, són amos de la patria y es serveixen com d'esclaus del resto dels seus conciudadans.

Als Estats Units la riquesa publica va en augment, segons l'últim cens, s'elevava a 45.624 milions de dollars, ó siga 228.210 milions de pesetas. Fa poc temps 20 capitalistas van acuparar 8.500.000 hectáreas de terreno de cultiu, ó siga un territori més gran qu'Irlanda. Hi há allí els mal milionaris, fenomeno d'indigna desigualtat que en cap mes pas del món s'ha presentat fins que la republica modela ha reproductit, hax el nom de ciutadans d'una democracia. Una superbia pitjor que la d'un Faró d'Egipte.

Correspon ara fer la revista de la miseria, però per falta d'espai, després d'haverme exprimitat en la present, queda pera la carta próxima, en la qual vos promet posarvos pell de gallina y ferveix patir esgarifansas el vostro amic, que us desitja salut.

PAU VERDAYS

Febrer 12 de 1913

Punta, 22 de Febrer 1913

Estimadíssim Damià: Fa poc temps que s'ha entaïrat en aquesta vila un nou burgués, el qual, encare que el jornal que dona a los homes que té treballar, va rondant y no se sempre d'ou més bé. Expuguesin qu'era ha dat quatre ó cinc vells per dugas setmanas de treball. No contentos fentho així, basat de pigat celas y mantes, perquè hi há moltes mites que no volen ser explotadas d'aquesta manera. I altre dia va torné la figura de dir, a uno qu'és alegre y curra de dita, que si no treballava més d'ou, que s'era curra el buey. Aquest buey es un extrano animal, y se veu molt agraic a la dita, y té dugas ordes. Ja veu que dona molt l'aplicació de cara humana? Si no mira l'home, mira li no xix ni a l'Orana, com se diu per pobre, ahont creuen als Cagadors de la Tramontana tot lo que fan: aquest extrano animal.

Actualment li há una qüestió entre l'Oranismo y els vellers del carrer de Vilanova ahont es parli començat que el primer es vesut d'amagatonya per una petita quantitat. Com per aquest pati hi passa un canó, on cal dir el sera per individual pel carrer, y molt fort ahont els vellers en qu'apara.

Res més per avuy.

CIA Y COSTA

EL CARNAVAL

No hi há cap dubte qu'encare via febrer molt atranat y es prou luga de riu que l'any per nos gaudim.

Pera en la sort de casa pels dies del Carnaval y venir a tants farandolas, a tants sobres d'infames, que no s'acabarien arribar per lo nom de diestr.

Breve de cara am fem d'elastimo, si nos venim am draps, am calenters y sombrero ó anyo faldillas y sombrero y presentat per fer nosa de nosa i més festiu, tant li fa.

Antant l'au més trompeta,
 l'altre un cor, l'altre un tambor,
 y font deu més barrotada
 y un paracaig immortal,
 fabricada en terra santa,
 el primer que hi va al par.
 Casí la vegegna el veure
 qu'eu que vivon del treball
 donga gra així als burgesos
 fons el burro y el bany,
 mes lo que nos que comprèn
 y em causa estranyes gran
 és que hi hagi qui els estori,
 y en la Rambla, al mitj del pas,
 notegen alguna diàloga
 que per ell no tant ociosa,
 hont les parades més porcas
 són las que més se veu.

No comprèn, ho repetien,
 que tant d'home hi hagi en un
 per part de la casa obrera,
 que, com es molt natural,
 hont l'au que s'ha explotat,
 qu'ens vagin sempre a carall,
 y que ens tractin amb a burros,
 y que nos vagin explotant,
 al veure qu'el propietari
 té tanta franquicia.

Hora és ja de que treballa
 senci pessa de forma
 y que deva qu'és diferent
 el que no té més de cap,
 y a menys la vege hont
 a la salut dels que van
 maltractats de pediatres
 com van els obrers del fany.

Hora és ja de que nosaltres,
 tots se sera desbottres,
 no haurim a desollats
 amb els burros y animals.

Hora és ja de que tem veure
 als que volem preocupats,
 que l'home no ha de permetre
 una estrigit y desollat,
 mentre que els que no treballan
 van ben vestits y ben nets.

Hora és ja, en fi, de que el pobro
 deus el que no d'home hi,
 y es cordi més del que importa
 com de la q' d'home hi.

que deus en banda las bromas
 que han passat per no home
 y que fassi el paper d'home
 en be de l'humanitat,
 y... que l'home el que estrig
 de adreix com talat.

Dionís Bartrés

Que seria lo més propi per certs tipos carnavalescos.

El diumenge passat, per iniciativa dels Ateneus obrers de Gràcia y Barcelona, van celebrar-se dugas reunions pera fer propaganda en pro del projecte presentat al Senat pel Sr. Maluquer, que la cometen els nostros lligadors.

La nostra opinió sobre aquest assumpte és ja coneguda.

Invasim en creure qu'el projecte, encare que per circumstancies imprevisibles arribés a ser llei, no es complirà, ni pot complirse, y lo qu'és més, ni deu complirse, perquè el proletariat té avuy ideals molt superiors, y no convé que la conservació de petits interessos el deturari en la seva marxa fins arribar a la seva realització.

Am motiu del Carnaval va tindre l'ing diumenge en aquesta ciutat una escena digna de selvatges.

Un individu va disfressar-se de ministre caracteritzant la fesomia d'un Sagasta, per cert molt acertadament, y després d'haver rebut molts aplausos, uns quants bromistes d'aquels qu'el bon gènere de bromes està sempre molt am les sevas pessimas intencions, va començar a cridarli a la difressa sagastina "maduro" y a tirarli cops de pedra.

Va anarse per la Rambla engrossant el grup dels bromistes de mala llei, y el arribat al davant del Banc de Barcelona tal va ser la pluja de pedradas, injuria y alguna altra caricata feta al individu difressat, que més que molt esclabrat va tenir que corre y demanar auxilli a las autoritats, per no veures gravissimament compromes per sa ignocata difressa.

L'entreguiment dels qu'el propietari no deua de ser mes propi de catres que de personas civilizadas.

Tal va posante el Carnaval, que podre l'única difressa que va sortir a Barcelona amb una mica de solta, si es desoyda anba la terra al cementiri.

S'ens ha pregat l'inscripció del següent avís:

"Los obreros en organización del Ateneo de Estampadores y Bilingües mecánicos de Barcelona y su Banco, manifiestan al público en general, y a las autoridades en particular, respecto al resultado de El Día que se dio y del corriente, página 17, referente a la solidaridad que piden a las secciones obreras para socorrer a su patrono sacro obrero de la fábrica de Masats, y un talito cuya del mismo resultado extraído a varias instancias, que los bromistas del momento y del fondo de algun tiempo a esta parte no conciben a la sección que les pertenece.

"A més, atrevida muchis la Comisión Organizadora que los comités del momento y futuro, haciendo una gran acción benéfica que como dicho manifestación pública de solidaridad que su principal no hayan tenido un acuerdo que también ha sido objeto del trabajo que venimos sosteniendo las obreros de Estampadores en organización.

"En la firmansa del resultado y firmado con Juan Garcia, José Carralló, Antonio V. Alca, Angel Prat, Pedro Malga.

"San Martín de Procelación, en de Febrero de 1905 - La Comisión."

Efectivament ha succehit qu'uns quants obrers s'han constituït en una especie de Comisión d'auxilli en favor d'una fabrica que, segons diuen, està en mala situació económica, y això, la veritat sigui dita, resulta senyallament del gènere toño, tractant de traures els auxilli d'entre las corporacions obreras, que ni posseïssien prou diners per auxillar una fabrica y qu'altres obligacions molt més sagradas per ellas tenen que cumplir y casi may poden arribarhi.

Lo qu'han fet els obrers en qüestió al demanar auxilli per la fabrica en que treballan, no ha sigut res més que posarse ells en ridícul y posathi també als seus principals.

En las reunions qu'ens van celebrar diumenge en els Ateneus anomenats obrers de Gràcia y Barcelona pera felicitar al senador D. Eduart Maluquer per son projecte de reformas socials presentat al Senat, sembla que ni va regnar la cordialitat necessaria pera qu'aquestos actes resulten, ni menos va haverhi conformitat d'opinions, resultant els acords, a pesar dels esforços d'alguns obrers honoraris y representants d'ofici, poc menos qu'a reganya dents.

Conseqüencia natural de no tindre ningú cap mica de fe en el bon resultat de la feyna que es feya.

Y molt més en l'assumppte que la motivava.

En el numero d'ahir vam acusar rebido d'una carta y dels decors del Congrés d'Obrers Agrícola celebrat el dia 9 y 10 del passat Febrer a Vilafranca del Panadés, y conforme amb lo que vam anunciar la setmana passada, anem breument a ocuparnos d'ell.

Estavan allí representats, segons els datos qu'ens ha enviat la Comisión Pericial, unas cinquanta poblacions, totes de las provincias de Tarragona y Barcelona, y la major part del Panadés.

Com aquesta Federació obrera ha sigut fundada y organizada per individus del partit federal, no es d'estranya que predominés en el Congrés qu'ens referim. Idea de fer politica acceptant el nou programa del Partit polític, y fins que s'enviassin telegramas d'adhesión al Sr. Pi y Margall y que es refusés una proposició de la Socio de Sines encaminada a que la Federació d'Obrers Agrícola deixés la politica y es dedicara a estudiar una organiazació de resistencia.

Entre las proposicions generals se aprobare la següent:

El Congrés, compuesto de obreros, ha visto con disgusto, considerando su posición más sencilla.

La participación del estado en cuestiones de negociación de garantías constitucionales en la provincia de Barcelona por espacio de meses anteriores.

Los sentimientos de la clase proletaria desde las instituciones de la política hasta el último grado que respaldan la pena de muerte, aplicadas a diversos tipos de delitos de carácter económico y social.

El Congreso está en absoluta oposición a todas las expresiones de solidaridad obrera, considerando a la fuerza por la libertad y emancipación humana.

Per lo ins aquí dit comprendim ja les intencions que, si bé nosaltros voldríam en alguns extrems molt més radicals als obrers agrarios de lo que ven pod de mit Federació de Pagesos del Panadés que cap altre nom, hasta la bona voluntat que s'hi ven y las ganas d'estar en bones amistats amb els partidaris d'obres radicals d'emancipación obrera, pera que veis consideri, bons companys y es mai per ells tot lo que es pugui, sobre tot en tots els casos en que sostingim lluyx contra las tiradas del capital.

L'aristocracia barcelonina també l'ha qüestionat pel Carnaval d'aquest any.

El luxuriam y contós ball anomenat del Centre Artístic alont la gala dels seism mesos en payas la creme de la bona societat barcelonina, va veures aquest any concorregut com un cementiri de nit, tenint de plajar la banda tres números abans d'acabar els balls del programa, per falta de balladors.

Beu, qu' aquest any el Carnaval per tot arreu ha fet pita.

D'una reunió celebrada al carrer dels Tallers d'aquesta ciutat han sortit unas noves bases d'una unió republicana.

Zero y van tres mil.

Mentres siguin tant y tant els programats d'uno, la vana de la República quedara per escombrar.

S'ens demana l'inscripció del següent avís:

Al personal de la Federació Obrera. Compagni obreros: Después de estudiar el resultado por varios comités en el día que se dio el presente resultado.

El dia 9 de la setmana passada qu'ens llegí en la sessió de Junta de la Socio de Obreros Mecánicos de Barcelona, un bon llarg meso escrit per l'Ateneo Obrero de Barcelona y Arrol per un tal Buchon, el qual expusera a dita Junta qu'existia una comissió d'indignes, que just amb altres de varias institucions autoritzades, per demanar l'agradament de la Junta de balladors al Sr. Eduard Maluquer per hi ser el seu propi candidat al Senat.

Mes com la Junta obrera no tenia un acord amb ni va acceptar qu'els membres dita comissió per tractar del referit assumpte, em dona el decors de qu'ens referim, aquest fet que en la nova promesa d'indignació de vuestros obreros agrarios, voluntariamente per la ferse burocracia.

Sapigueu el Sr. Maluquer y tots quants a els presentis la gran expusició, que lo de la secretaria de Manages Nacionals ha una banalitat perls individus de la Junta, y que de deu qu'eren un dels talis va poderant prevore una cosa indigna.

Salut y B. Barcelona 14 de Febrero de 1905.

Nota: Fag present que varios individuos de la Junta de Manages pertenecian a l'Ateneo, y algun d'ells forma part de las Juntas de un ling y altro.

La Socio de Lampistas, Couriers y Llaurers de Barcelona y els seus costums, posa en

Avuy divendres, a las dotze del mitdia, començarà en aquesta Audiencia el judici oral davant del Jurat per la vista d'una de las causas seguidas contra el director d'aquet periódic Josep Lluza, a consecuencia d'una de las moitas denuncias soferidas per L. y Tramontana.

Aquesta vegada es tracta del número del dia d'Innocents del any 1892, en el qual el fiscal va ferli l'agenciamt de denunciar per treure punts destorts, calificant are aquells bueltos y articles denunciat d'escarni als dogmas de la religio catolica, y una amonia tramontanesca també denunciat, d'ofensas a la moral y a las bonas costums, sollicitant pel primer suposat delictu que s'imposi al procesat la pena de quatre anys, dos mesos y un dia de presó correccional y multa de 250 pesetas, com otras 250 pesetas de multa per la falta qu'ens suposa acesa am la publicació dels anuncis tramontanescos.

Defensa al procesat el nostre particular amic Sr. Valles y Ribot, que sollicita del Jurat la libre absolució, per entente que no constituiria delictu ni falta res de lo denunciat, sostenint, ademés, que la causa tenia ja d'haver sigut sobreseida a consecuencia de l'insult de fetxa 16 de Mars de l'any passat.

No dubtem qu'el Sr. Valles y Ribot lograrà convence als jurats de la rahó, que l'assistit y alegrá un nou triomf judicial als molts que ja ha obtingut en sa brillant carrera.

La desanimació en la rúa y la poca solta més perfecta entre las difressas qu'anovam pel carrer, ha sigut la nota dominant del Carnaval d'aquest any.

De gent a la Rambla esperant sensacions, no en vulguin més. Pero de sac, sustancia, ni res que s'ha assemblet entre las difressas, no en vulguen menes.

El gènere mamarratxo es l'únic que priva, y, de continuar aixís, no estranyaríam que dintre de poc alguns difressas comensessin a caminar am quatre potas.

